

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2016 r. ojciec oskarżonego P. S. (1), A. S. w K. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wykazanej badaniami na urządzeniu elektronicznym – odpowiednio 0,68 mg/l, 0,77 mg/l oraz 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W chwili popełnienia czynu przewoził w samochodzie pasażerów –syna P. S. (1) oraz swojego kolegę, T. D. (1).

W związku z powyższym faktem, wszczęto i przeprowadzono postępowanie przygotowawcze w sprawie popełnienia przez A. S. przestępstwa z art. 178a §1 kk, zarejestrowane pod sygn. akt prokuratorskich Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu 2 Ds. 61.2016.

W toku tego postępowania przygotowawczego, w dniach 9 lutego 2016 r. i 25 lutego 2016 r. w K. : będąc przesłuchiwanym w Komisariacie Policji w K. w charakterze świadka i uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz prawa do odmowy odpowiedzi na pytania prowadzącego przesłuchanie, wynikającym z art. 183 § 1 kpk, a nadto podczas konfrontacji w dniu 25 lutego 2016 r., będąc uprzedzonym o prawie do odmowy składania zeznań wobec podejrzanego A. S. w trybie art. 182 § 1 kpk, P. S. (1) zeznał nieprawdę na temat okoliczności i przebiegu przestępstwa, którego dopuścił się jego ojciec, oraz personaliów sprawy, zeznając, iż to on kierował samochodem, a zeznania te miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu przygotowawczym, jednocześnie utrudniając w ten sposób postępowanie karne i pomagając sprawcy tego przestępstwa – swojemu ojcu uniknąć odpowiedzialności karnej.

W toku tego samego postępowania przygotowawczego przesłuchany został w charakterze świadka również T. D. (1) w dniach 9 i 25 lutego 2016 r. na Komisariacie Policji w K.. Będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę na temat okoliczności i przebiegu czynu przestępczego popełnionego przez A. S. oraz personaliów sprawy, zeznając, że samochodem kierował P. S. (1).

Po wpłynięciu do Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu aktu oskarżenia przeciwko A. S. o czyn z art. 178a § 1 kk, sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt II K 284/16.

Na rozprawie w dniu 28 września 2016 r. został przesłuchany w charakterze świadka T. D. (1). Pomimo pouczenia o odpowiedzialności grożącej za składanie fałszywych zeznań, tak jak we wcześniejszych zeznaniach, zeznał nieprawdę na temat okoliczności i przebiegu czynu przestępczego popełnionego przez A. S. oraz personaliów sprawy, zeznając, że samochodem kierował P. S. (1). Tak jak poprzednim razem, zeznania T. D. (1) miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu karnym, jednocześnie miały utrudnić postępowanie karne i pomóc A. S. uniknąć odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Na tej samej rozprawie, z uwagi na pobyt P. S. (1) za granicą, odstąpiono od przesłuchania go na rozprawie, odczytując zeznania z postępowania przygotowawczego.

Po przeprowadzeniu rozprawy w sprawie II K 284/16, w dniu 28.09.2016 r. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu wydał wyrok, na mocy którego uznał A. S. za winnego popełnienia zarzuczonego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk, polegającego na tym, że w dniu 5 lutego 2016 r. w K. na ulicy (...) kierował samochodem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,68 mg/l, 0,77 mg/l oraz 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, wymierzając mu za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 kk karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 60 złotych każda, orzekając świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, oraz trzyletni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych prawem jazdy kategorii (...) i „B¹”.

Rozpoznając w dniu 29.03.2017 r. pod sygn. akt VII Ka 1024/16 apelację obrońcy A. S., Sąd Okręgowy w Opolu utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Dowód :

- zawiadomienie o przestępstwie, k. 1,
- odpis protokołu przesłuchania P. S. (1) z dnia 9.02.2016 r., k.2-4,
- odpis protokołu przesłuchania T. D. (1) z dnia 9.02.2016 r., k.5-7,
- protokół konfrontacji T. D. (1) z dnia 25.02.2016 r., k. 11-14,
- protokół konfrontacji P. S. (1) z dnia 25.02.2016 r., k. 15-18,
- protokół rozprawy z dnia 28.09.2016 r., k. 19-22,
- odpis wyroku w sprawie II K 284/16, k. 23,
- odpis wyroku sądu odwoławczego w sprawie VII Ka 1024/16 wraz z uzasadnieniem, k. 24-27,
- informacja z Komisariatu Policji w K., k. 28,29,
- akta sprawy karnej Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu o sygn. akt II K 284/16.

P. S. (1) ma 21 lat, jest bezdzietnym kawalerem, utrzymuje się z pracy w firmie (...) z wynagrodzeniem w wysokości 2000 złotych miesięcznie. Zamieszkuje wraz z rodzicami w mieszkaniu w K. przy ul. (...). W okresie popełnienia zarzucanego mu czynu był uczniem Zespołu Szkół nr (...) w K.. Dotychczas nie był karany.

Dowód :

- dane o osobie P. S., k. 48,50,
- dane o karalności k.81.

T. D. (1) ma 38 lat, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem, zatrudnionym w firmie (...) z wynagrodzeniem około 2000 złotych miesięcznie. Jest kawalerem, ojcem jednego dziecka w wieku 14 lat, na które płaci alimenty w wysokości 600 złotych miesięcznie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 27.07.2010 r. , sygn. akt II K 526/10, skazany został za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych każda, z orzeczeniem dwuletniego zakazu prowadzenia motorowerów oraz pojazdów mechanicznych objętych prawem jazdy kategorii A i „A¹” oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych.

Dowód :

- dane o osobie T. D., k. 48-49,
- dane o karalności k.94-95,
- dane o wykonaniu kary grzywny i środka karnego, k. 91-92.

Przesłuchany w charakterze oskarżonego P. S. (1), zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Dowód :

- wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) k. 45-46, 85.

Tak samo, przesłuchany w charakterze oskarżonego T. D. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Dowód :

- wyjaśnienia oskarżonego T. D. (1), k. 42, 85.

Zważył Sąd, co następuje :

P. S. (1) oskarżony został o to, że w dniach 9 lutego 2016 r. i 25 lutego 2016 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w toku dochodzenia PR 2 Ds. 61.2016 prowadzonego w sprawie kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, będąc przesłuchiwanym w Komisariacie Policji w K. w charakterze świadka i uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz prawa do odmowy odpowiedzi na pytania prowadzącego przesłuchanie, wynikającym z art. 183 § 1 kpk, a nadto podczas konfrontacji w dniu 25 lutego 2016 r. będąc uprzedzonym o prawie do odmowy składania zeznań wobec podejrzanego A. S. w trybie art. 182 § 1 kpk, zeznał nieprawdę na temat okoliczności i przebiegu tego przestępstwa oraz personaliów sprawcy, zeznając, iż to on kierował samochodem, a zeznania te miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu przygotowawczym, jednocześnie utrudniając postępowanie karne i pomagając sprawcy ww. przestępstwa uniknąć odpowiedzialności karnej, to jest o przestępstwo z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

T. D. (1) postawiono natomiast zarzut, iż w dniach 09 i 25 lutego 2016 r. oraz 28 września 2016 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w toku dochodzenia PR 2 Ds. 61.2016 prowadzonego w sprawie kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości oraz podczas rozprawy II K 284/16 prowadzonej przeciwko A. S., będąc przesłuchiwanym w Komisariacie Policji w charakterze świadka w K., a następnie w Sądzie Rejonowym Wydział II Karny w K. i będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę na temat okoliczności i przebiegu tego przestępstwa oraz personaliów sprawcy, zeznając, że samochodem kierował P. S. (1), a zeznania te miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu karnym, jednocześnie utrudniając postępowanie karne i pomagając sprawcy ww. przestępstwa uniknąć odpowiedzialności karnej, to jest zarzut przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Obu oskarżonym zarzucono popełnienie przestępstwa czynem ciągłym z art. 12 k.k., to jest dopuszczenie się co najmniej dwóch zachowań w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, skądinąd dla rozmaitych celów, że za datę popełnienia czynu ciągłego przyjmuje się datę ostatniego zachowania składającego się na czyn ciągły (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 20.04.2017 r., sygn. akt II K 116/17, LEX nr 2309588), natomiast w sytuacji zmiany ustawy w trakcie realizacji czynu ciągłego, gdy pierwsze zachowanie objęte tym czynem popełnione zostało w trakcie obowiązywania ustawy starej, a ostatnie zachowanie popełnione zostało po zmianie ustawy, należy uznać, że cały czyn ciągły popełniony został pod rządami ustawy nowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.2016 r., sygn. akt III K 273/16, LEX nr 2151432).

Zasady te mają podstawowe znaczenie dla zróżnicowanego reżymu prawnego, któremu podlegają obaj oskarżeni. Na czyn ciągły zarzucony oskarżonemu P. S. (1) składają się dwa jednostkowe zachowania przejawione w dniach 9 i 25 lutego 2016 r., a więc przed wejście w życie z dniem 15.04.2016 r. nowelizacji znacznie zaostrzającej zasady odpowiedzialności za przestępstwo z art. 233 § 1 kk, w związku z tym do tego oskarżonego stosować należy jako względniejsze przepisy obowiązujące przed datą tej nowelizacji. Analogicznie, w stosunku do oskarżonego T. D. (1), ponieważ zarzucono mu popełnienie trzech jednostkowych zachowań przejawionych odpowiednio w dniach 9 i 25 lutego 2016 r. oraz na rozprawie w dniu 28.09.2016 r., a więc jego ostatnie zachowanie miało już miejsce po wejściu w życie z dniem 15.04.2016 r. nowelizacji zaostrzającej odpowiedzialność karną za czyn z art. 233 § 1 kk, do całości zachowania tego oskarżonego stosuje się już, znacznie surowszy, reżym prawny obowiązujący od dnia 15.04.2016 r.

Stosownie do przepisu art. 233 § 1 kk, dopuszcza się fałszywych zeznań ten, kto składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlegają - w brzmieniu obowiązującym do dnia 14.04.2016 r. - karze pozbawienia wolności do lat 3, zaś od dnia 15.04.2016 r. - karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Jednocześnie, zaostrażając odpowiedzialność za czyn zart. 233 § 1 kk, z dniem 15.04.2016 r. ustawodawca wprowadził w § 1a tego przepisu uprzywilejowany typ tego przestępstwa zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, a dotyczący popełnienia przez sprawcę czynu z § 1. pod wpływem obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą sprawcy lub jego najbliższym.

Zabronione zachowanie może mieć formę działania polegającego na świadomym składaniu zeznań nieprawdziwych albo zaniechania, które polega na powstrzymaniu się od podania znanych zeznającemu okoliczności stwierdzających prawdę. Treści zawarte w fałszywych zeznaniach muszą być obiektywnie niezgodne z prawdą, jak również subiektywnie nieprawdziwe. Jest to więc przestępstwo, które można popełnić jedynie umyślnie - w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego, tzn. że sprawca musi chcieć zeznać nieprawdę lub zataić prawdę albo przewidywać taką możliwość i z tym się godzić. Nieświadome mówienie nieprawdy, chociażby sprawca mógł błędu uniknąć, jak też działanie lekkomyślne nie wypełniają podmiotowych znamion przestępstwa (por. wyrok SN z dnia 15 stycznia 1999 r., II KKN 129/97, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 9, poz. 1). Drugim warunkiem przedmiotowym odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznania, działając w zakresie swych uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania lub odebrał od niego przyrzeczenie (art. 233 § 2). Kompetencję do przyjmowania zeznań regulują odpowiednie przepisy procesowe, które określają kogo można przesłuchiwać pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania oraz tryb przesłuchania (uchwała SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., I KZP 22/99, OSNKW 1999, nr 9-10, poz. 51; por. też postanowienie SN z dnia 2 lutego 2004 r., V KK 168/03, OSNKW 2004, nr 3, poz. 29). W zakresie przesłuchania świadka przepisem tym jest art. 190 § 1 k.p.k., nakazujący, by przed rozpoczęciem przesłuchania uprzedzić świadka o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy.

Jednocześnie, w opisie czynów zarzuconych obu oskarżonym zawarto sformułowanie, iż składaniem fałszywych zeznań oskarżeni utrudniali postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa, to jest A. S., uniknąć odpowiedzialności karnej, co jest charakterystyczne dla znamion przestępstwa poplecznictwa z art. 239 § 1 kk. Uwzględniając, jak należy sądzić, utrwalone zasady orzecznictwa, w kwalifikacji prawnej zarzuconych oskarżonym czynów nie ujęto kwalifikacji czynu z art. 239 § 1 kk, uznając, że przepis art. 233 § 1 kk jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 239 § 1 kk.

W przekonaniu Sądu, ocena wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, również wyjaśnień samych oskarżonych, którym Sąd odmówił wiarygodności, a w szczególności akt sprawy II K 248/16 i treści wydanego w tej sprawie kształtującego prawo prawomocnego wyroku skazującego A. S. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, zaprzeczającej wersji oskarżonych w zakresie kierowania pojazdem przez P. S. (1), dokonana swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazuje w sposób niewątpliwy na popełnienie przez oskarżonych czynem ciągłym zarzuconych im przestępstw składania fałszywych zeznań, wypełniających wszystkie, opisane wyżej znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk., z elementami znamion czynu z art. 239 § 1 kk (wskazanie jako kierującego P. S. miało w sposób ewidentny uchronić przed odpowiedzialnością karną A. S.), przy spełnieniu jednocześnie, jak wynika z akt sprawy karnej II K 284/16 tut. Sądu, wszystkich warunków poniesienia przez oskarżonych odpowiedzialności karnej za te czyny, w szczególności pouczenia ich przed przesłuchaniami o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, czy też dodatkowego pouczenia P. S. (1) o prawie do odmowy odpowiedzi na pytania prowadzącego przesłuchanie, wynikającego z art. 183 § 1 kpk, a nadto podczas konfrontacji w dniu 25 lutego 2016 r. - o prawie do odmowy składania zeznań wobec podejrzanego A. S. w trybie art. 182 § 1 kpk.

Znamienne jest, że sami oskarżeni ograniczyli się do zaprzeczenia popełnieniu zarzucanych im czynów, korzystając następnie z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Podkreślić w tym miejscu z całą mocą należy, że oskarżonym zarzucono popełnienie czynem ciągłym przestępstw składania fałszywych zeznań, które polegały na tym, że zeznali nieprawdę odnośnie tego, że w dniu 5.02.2016 r. w K. na ulicy (...) samochodem w czasie popełnienia przez A. S. przestępstwa z art. 178a § 1 kk samochodem kierował nie A. S., tylko P. S. (1). Treść postawionych oskarżonym zarzutów nie budzi najmniejszych wątpliwości, że taki jest właśnie ich zakres. Ujęto w nich bowiem, iż oskarżeni zeznali nieprawdę odnośnie okoliczności, przebiegu oraz personaliów sprawcy przestępstwa popełnionego przez A. S. (jest tu wyraźne odesłanie do czynu A. S., w więc również daty i dokładnie opisanego miejsca jego popełnienia) poprzez wskazanie, że samochodem (w tym miejscu i czasie) kierował P. S. (1), nie zaś A. S.

Co najbardziej istotne, treść zarzuconych a w konsekwencji również i przypisanych oskarżonym w niniejszym postępowaniu zarzutów w zakresie przestępstwa składania fałszywych zeznań pokrywa się całkowicie z okolicznościami stwierdzonymi w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 28.09.2016 r. w sprawie II K 284/16, którym to wyrokiem A. S. został prawomocnie skazany za czyn z art. 178a § 1 kk polegający na tym, że w dniu 5.02.2016 r. w K. na ul. (...) kierował w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym marki (...) o numerze rej. (...). Oskarżonym zarzucono bowiem, że składając w sprawie II K 284/16 zeznania jako świadkowie zeznali –jak wyżej wskazano - że w czasie popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk w dniu 5.02.2016 r. w K. na ul. (...) samochodem tym kierował P. S. (1), a nie jego ojciec A. S..

Uwypuklić należy, że wskazany wyżej wyrok Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 28.09.2016 r. w sprawie II K 284/16, skazujący A. S. za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk w określonym miejscu i czasie i za pomocą określonego pojazdu mechanicznego, należy do kategorii prawomocnych rozstrzygnięć sądu kształtujących prawo, które po myśli art. 8 § 2 kpk są wiążące dla sądu rozpoznającego inną sprawę karną, wersja zaś oskarżonych jednoznacznie zmierza, tak jak bezskutecznie zmierzała w postępowaniu II K 284/16, do podważenia ustaleń prawomocnego kształtującego prawo wyroku skazującego..

W istocie, zdaniem Sądu, składane przez obrońcę oskarżonych wnioski dowodowe o powtórne przesłuchanie w charakterze świadków osób przesłuchanych w zakończonym prawomocnym wyrokiem skazującym postępowaniu karnym o sygn. II K 284/16 - na podstawie których to materiałów, poddanych krytycznej ocenie, sądy obu instancji ustaliły, odmawiając wiarygodności wersji, że pojazdem w tym czasie kierował P. S. (1), że A. S. dopuścił się zarzuconego mu w określonym miejscu i czasie przestępstwa z art. 178a § 1 kk - jednoznacznie zmierzały do podważenia kształtującego prawo prawomocnego wyroku skazującego w sprawie II K 284/16 w zakresie tego faktu poprzez ustalenie, że skazanie było niesłuszne, gdyż samochodem w tym czasie kierował nie A. S., nie dopuścił się zatem przypisanego mu prawomocnie przestępstwa, bowiem – tak jak twierdzą oskarżeni – w tym czasie tym samochodem kierował P. S. (1). Dodać przy tym należy, że z akt II K 284/16 nie wynika, by A. S. lub jego obrońca wywiedli od tego wyroku kasację, czy też złożyli wniosek o wznowienie tego postępowania, tym samym wykluczone jest powtórne ustalanie, tym razem w niniejszym postępowaniu o składanie fałszywych zeznań, tego samego faktu sprawstwa A. S. w zakresie przypisanego mu już prawomocnie czynu z art. 178a § 1 kk, objętego mocą kształtującego prawo wyroku skazującego wydanego w sprawie II K 284/16.

Ustalając, iż oskarżony P. S. (1) dopuścił się popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, mając na uwadze datę tego czynu, Sąd stanął przed zagadnieniem stosowania ustawy względniejszej dla sprawy. Stosując przepisy obecnie obowiązujące, czyn oskarżonego należałoby zakwalifikować jako uprzywilejowaną postać występku z art. 233 § 1a kk w zw. z art. 12 kk, dotyczącą popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 233 § 1 kk pod wpływem obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu ojcu. Nawet jednak i uprzywilejowany typ przestępstwa zagrożony jest surowiej, niż podstawowa postać przestępstwa z art. 233 § 1 kk według stanu prawnego z daty czynu, gdy typ podstawowy zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 3, przy braku wówczas postaci uprzywilejowanej przestępstwa związanej z działaniem pod wpływem obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą osobie najbliższej.

Stosując zatem na podstawie art. 4 § 1 kk przepisy obowiązujące w dacie czynu, na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk Sąd, przy ustaleniu sprawstwa, warunkowo umorzył prowadzone przeciwko P. S. (1) o czyn z art. 233 § 1 kk postępowanie karne na okres 2 lat próby.

Stosownie do brzmienia art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk, Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne na okres próby od 1 roku do 3 lat, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu, wszystkie przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego, wskazane w przepisie art. 66 § 1 kk, zostały w stosunku do oskarżonego P. S. (1) spełnione. Do dnia dzisiejszego pozostaje on osobą niekaraną. W dacie popełnienia czynu był tzw. sprawcą młodocianym, którego przepisy nakazują traktować łagodniej. Jednocześnie wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie były znaczne. Złożył bowiem zeznania pod wpływem obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jego ojcu i, jak wskazują okoliczności sprawy II K 284/16, z dużym prawdopodobieństwem złożył je pod wpływem ojca i na skutek jego nalegań. Notatka sporządzona przez przybyłego na miejsce zdarzenia funkcjonariusza policji M. A. (por. k. 1 akt II K 248/16) wskazuje, że rozpytany jako pierwszy A. S. stwierdził, że samochodem kierował jego syn, po czym potwierdził to sam P. S. (1) i kolega A. S., T. D. (1). Z uwagi na młody wiek i okoliczności sprawy, uznać należy, że składając fałszywe zeznania, które z natury rzeczy powielają treść oświadczenia złożonego na miejscu zdarzenia wobec policjanta, P. S. (1) znajdował się w bardzo trudnej sytuacji motywacyjnej, wręcz w sytuacji przymusu psychicznego - nie tylko chciał uchronić ojca przed odpowiedzialnością karną, ale przede wszystkim zrobił to na skutek jego nalegań. Trudno bowiem zakładać, że to właśnie najmłodszy w tym gronie oskarżony P. S. (1) narzucił pozostałym obecnym w samochodzie osobom przed przyjazdem policji wspólną wersję, zmierzającą do uchronienia od odpowiedzialności karnej A. S.. Dodać należy też, że w tym czasie oskarżony P. S. (1) był uczniem Zespołu Szkół nr (...) w K., mieszkał z ojcem we wspólnym mieszkaniu i był w dużej części na jego utrzymaniu, co czyniło szczególnie trudnymi ewentualne jego rozważania o sprzeciwienu się naleganiom ojca i wydania go policjantom poprzez wskazanie go jako osoby kierującej.

Tytułem realnej dolegliwości, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk orzekł Sąd od oskarżonego P. S. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1200 złotych.

Odmienne ocenił natomiast osobę oskarżonego T. D. (1), który dopuścił się przypisanego mu przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk już po zaostreniu odpowiedzialności karnej za to przestępstwo, gdy stało się czynem zagrożonym karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, wymierzając mu za ten czyn na podstawie art. 233 § 1 kk karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk na okres próby wynoszący 2 lata, z jednoczesnym zobowiązaniem oskarżonego w okresie próby na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk do informowania kuratora sądowego o jej przebiegu.

W przeciwieństwie do P. S., oskarżony T. D. jest osobą karaną, gdyż wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 27.07.2010 r. w sprawie II K 526/10 został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę grzywny, dwa lata zakazu prowadzenia motorowerów i motocykli oraz świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych. Z uwagi na brak jakichkolwiek danych dotyczących zapłaty przez oskarżonego świadczenia pieniężnego (por. informacja z k.92), nie nastąpiło zatarcie tego skazania.

Jednocześnie po stronie oskarżonego T. D. brak było okoliczności mogących mieć wpływ na nienaturalną sytuację motywacyjną tego oskarżonego. W dacie składania fałszywych zeznań oskarżony liczył już 36 lat, posiadał już zatem spore doświadczenie życiowe, mógł rozważnie ocenić zaistniałą sytuację, zwłaszcza że nie był w żaden sposób spokrewniony z prowadzącym pojazd A. S., nie mieszkał z nim, nie był finansowo ani w inny sposób od niego uzależniony. Mając na względzie jeszcze okoliczność, że fałszywymi zeznaniami T. D. pomagał A. S. uniknąć

odpowiedzialności karnej, uznać należy, że przy popełnieniu przestępstwa wina i społeczna szkodliwość czynu T. D. były znaczne.

Uznając, iż konieczne jest zastosowanie wobec oskarżonego realnej dolegliwości, na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk orzekł Sąd wobec oskarżonego T. D. również karę akcesoryjnej grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności i grzywny na niekorzyść oskarżonego T. D. poczytał Sąd znaczną społeczną szkodliwość czynu oskarżonego i znaczny stopień jego winy, wynikające, prócz okoliczności wyżej wskazanych, także z tego, że zeznania świadków są w postępowaniu karnym podstawowym środkiem ustalania prawdy.

Uwzględniając na niekorzyść oskarżonego także jego uprzednią karalność, Sąd jednocześnie nie znalazł, poza faktem bycia ojcem jednego dziecka mogących faktem wykonywania pracy zarobkowej, okoliczności mogących przemawiać na korzyść oskarżonego.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo, Sąd kierował się wskazaniem w zakresie wymiaru kary opisanymi w art. 53 § 1 i 2 kk, wyrażającymi dyrektywy prewencji indywidualnej oraz generalnej w jej znaczeniu pozytywnym.

W ocenie Sądu, pomimo wskazanych wyżej okoliczności obciążających, oskarżony T. D. zasługuje jeszcze na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Orzeczona natomiast kara grzywny jest w pełni adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego, który jest stosunkowo młodym, zdrowym człowiekiem, zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej, którą też wykonuje, otrzymując wynagrodzenie istocie wysokości około 2000 złotych miesięcznie.

Wymierzone kary, uwzględniając wskazany wyżej znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego realizują, zdaniem Sądu, wobec oskarżonego T. D. cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach sądowych orzekł Sąd na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonego T. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 350 złotych, w tym opłatę od wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny w łącznej kwocie 280 złotych.

O kosztach sądowych wobec oskarżonego P. S. (1) orzekł Sąd na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 170 złotych, w tym opłatę w kwocie 100 złotych.

Sędzia

Zarządzenia :

- 1/ odnotować sporządzenie uzasadnienia,
- 2/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć prokuratorowi oraz obrońcy oskarżonych,
- 3/ kal. 14 dni.